

Column Emile Petiet: ‘Een half jaar samengevat in 17 woorden’

Emile Petiet (25) werkt als Trainee bij High Select, een bureau dat jonge, talentvolle academici plaatst en begeleidt bij projecten in de zorgsector. Twee jaar lang zal hij vanaf deze plek zijn ervaringen als starter in de zorg beschrijven. Als jonge financial zet hij zijn eerste schreden bij ggz-instelling Arkin.

Tijdens het introductiegesprek leek het een perfecte match, de projectomschrijving en mijn profiel. ‘Maak een inhoudelijke profielschets van het primaire proces van Arkin (ggz-instelling in Amsterdam) op en vergelijk dat met de landelijke benchmark’, zo luidde de opzet van mijn project. Een half jaar samengevat in 17 woorden.

Informatie over het primaire proces is er in overvloed dankzij de DBC-methodiek. Alle behandelingen uit de productieomgeving van de instelling worden uitgelezen en opgeslagen in verschillende databestanden. Een depressiebehandeling wordt tot in detail beschreven op 14 regels vol met getallen en lettercodes; zelfs iedere minuut reistijd dient geregistreerd te worden.

Registratiedrift of noodzaak, het levert een schat aan informatie op. Aan mij de taak om al die getallen en codes tot leven te wekken. Maar hoe doe ik dat?! Ik heb dit project mede te danken aan het feit dat ik als één van de weinige studenten geen hekel had aan statistiek, dus pak ik het aan vanuit deze invalshoek.

Al snel wordt duidelijk, dat de kloof tussen de universiteit en het werkende leven wel degelijk bestaat. Op de universiteit was je professor dé expert op zijn gebied en moest alles tot in detail worden beschreven, het liefst volledig academisch dichtgetimmerd.

De afgelopen maanden werd ik omringd door collega’s die van alle deelonderwerpen veel meer wisten dan ik, maar ben ik de expert geworden over de hele linie. Ik mag (en moet) dus zelf bepalen hoe ik de terugkoppeling van de DBC-registratie inricht en tot een ‘inhoudelijke profielschets’ kom.

Na een paar weken stoeien met de overvloed aan data kan ik informatie genereren. Nog strak in het academisch gareel en met mijn vroegere professor als voorbeeld begin ik mijn manager uit te leggen wat ik gedaan heb de afgelopen weken. Dat gaat precies drie zinnen goed. De drang naar details en moeilijke grafieken heeft goed wortel geschoten in mijn brein! Stop. Rustig. Eén stap per keer. Eenvoud. Een grafiek moet zo eenvoudig mogelijk zijn. Wat ik duidelijk wil maken aan het hoger management moet in één oogopslag helder zijn.

Na wat aanpassingen kan ik het verhaal goed overbrengen aan mijn direct leidinggevenden. De beloning voor deze gewonnen overtuigingskracht is een presentatie voor de directeuren Zorg van Arkin. Die bewuste ochtend stap ik in de tram naar de Keizersgracht. Ik ben toch iets gespannen, zou dit anders zijn dan voor mijn leidinggevenden? De zenuwen blijken nergens voor nodig. De slides met de eenvoudige grafieken komen goed over. Van 1-en en 0-en in een tekstbestand naar een Powerpoint presentatie met een heldere vergelijking met de landelijke cijfers; mijn DBC-project is definitief van de grond!

Ik zet de laatste slide voor. Waar tijdens mijn studie de discussie volgde, moet ik nu snel plaats maken voor de volgende presentatie. Er wordt op terug gekomen, maar tijd blijft geld, dat kan ik vanuit mijn studie Economie wel begrijpen.

In de tram op de weg terug bedenk ik alvast hoe ik de volgende keer mijn project onder de aandacht kan brengen. De eerste stap is gezet!

En de match tussen de projectomschrijving en mijn profiel? De eerste weken heb ik er aan getwijfeld, maar mijn project wordt steeds leuker, dus met die match zit het wel goed!